

Fuchs en Ricci spelen Ospel plat



Dana Fuchs maakte een verpletterende indruk.

Foto's: Theo Schrijnemaekers

Door Jan Lormans

Afgelopen vrijdag stond Joe Bonamassa als slotact op het programma tijdens de eerste dag van Moulin Blues. Hij betitelde dit optreden zelf als generale voor zijn podiumact op 4 mei in de Royal Albert Hall in Londen.

Zijn goed recht natuurlijk, maar om dan erg ongeïnteresseerd met zijn publiek en zelfs met zijn medespelers op het podium om te gaan, is natuurlijk uit den boze. Hou me ten goede, zijn spel was subliem, zijn timing perfect, maar blues speel je met je ziel en dat was deze dag duidelijk niet het geval.

Van Watermelon Slim kan niet worden gezegd dat hij een tekort aan gevoel heeft. Deze door zijn Vietnam-verleden en een hartaanval getekende ex-trucker lijkt geboren voor de muziek: hij speelt slide van de bovenste plank en met Duke Joint Woman krijgt hij de tent plat. Eerder op de avond hebben zowel Chris Bergson en James Hunter al goed voorbereidend werk geleverd, Bergson imponeerde vooral met een oorstrelende uitvoering van When I Paint My Masterpiece van Bob Dylan. Engelsman James Hunter is iemand die een niet alleen variatie brengt in muziekstijlen, maar ook in de stem die hij daarbij gebruikt. De oogjes toe bij het nummer Don't Do It zou je doen geloven naar Sam Cooke te luisteren.

Enig lichtpuntje in de middaguren zijn Teresa James en haar Rhythm Tramps, voor de gelegenheid aangevuld met toetsenist John 'Rabbit' Bundrick. Een prima zangeres en de Tramps zijn stuk voor stuk muzikanten van grote klasse, maar toch: 'Das gewisse Etwas fehlt'. Rond de klok van zessen is de zon verdwenen en raar, maar waar: vanaf dit moment komt er vuur van het podium. Rockabilly zoals rockabilly moet zijn toveren de Cadillac Angels uit hun standaard instrumentarium: gitaar, bas en drums. Met Hey Bo Diddley en vooral met Viva Zappata krijgen zij de

Muzikale vonk

De tweede festivaldag begint onder prima omstandigheden. Een stralend zonnetje met veel en plezierig publiek. De Belgische Rhythm Bombs doen wat van hen verwacht mag worden: een goede openingsact neerzetten. Ook de op het festivalterrein optredende pauzebands zorgen voor

leuke en vaak verrassende geluiden. In de tent blijft de muzikale vonk uit. Peter Nande is uit Denemarken gekomen om voor een bijna lege zaal te spelen en ook Richard van Bergen en Jack Hustinx van de Shiner Twins slaan er niet in om het publiek te inspireren.

Enig lichtpuntje in de middaguren zijn Teresa James en haar Rhythm Tramps, voor de gelegenheid aangevuld met toetsenist John 'Rabbit' Bundrick. Een prima zangeres en de Tramps zijn stuk voor stuk muzikanten van grote klasse, maar toch: 'Das gewisse Etwas fehlt'. Rond de klok van zessen is de zon verdwenen en raar, maar waar: vanaf dit moment komt er vuur van het podium. Rockabilly zoals rockabilly moet zijn toveren de Cadillac Angels uit hun standaard instrumentarium: gitaar, bas en drums. Met Hey Bo Diddley en vooral met Viva Zappata krijgen zij de

benen van de vloer. En gelukkig is het hiermee niet afgelopen.

Vervoering

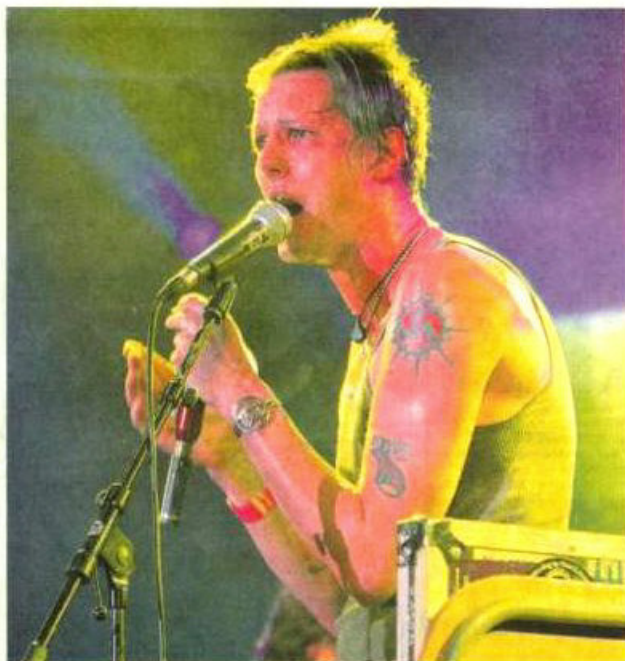
Want wat Jason Ricci klaarspeelt grenst aan het ongelooflijke. Met veel vaart zet hij het volgende nummer al in, wanneer de slottonen van het vorige nog naklinken. En dat anderhalf uur aan één stuk door. Zijn mix van blues, funk en fusion laat je niet los, je staat als genageld aan de vloer en kijkt hoe hij elke, maar dan ook elke

een tent met blues in optima forma. Het ene moment spetterend, dan weer ingetogen, maar steeds met het juiste gevoel. Dat juiste gevoel, de bluesspirit heeft ook Dana Fuchs. Haar entree is verpletterend. Ze trekt meteen haar strot open en wanneer Janis Joplin nog geleefd zou hebben, zou zij zeker hebben gezegd: 'Dana, you're my girl'. Onvermoeibaar gebruikt ze het hele podium en weet ze van begin tot einde te boeien. Niet alleen met I'd Rather Go Blind, Helter Skelter en Gimme Shelter, maar ook met eigen nummers als Hiding From Your Love. Van zo'n afsluiter kun je als organisatie normaliter alleen maar dromen. Gelukkig zijn dromen niet altijd bedrog.

Tijd om op adem te komen is er niet meer

toon, uit zijn mondharmonica haalt. Gesteund door Shawn Starski op gitaar, Todd Edmunds op bas en Ed Michaels op drums gaat Ricci volledig op in zijn spel en weet je moeiteloos in vervoering te brengen: Wow!

Tijd om op adem te komen is er niet meer, want vervolgens doet Roomful Of Blues haar naam volledig eer aan. Een vol podium met gelouterde muzikanten zorgt voor



Ricci gaat volledig op in zijn spel.